

Wiadomość tygodnia

Benedykt XVI ogłosił troje nowych Świętych**Kanonizacja na Placu Św. Piotra**

Nowi święci – Gwidon Maria Conforti, Alojzy Guanella z Włoch oraz Bonifacja Rodríguez Castro Castro z Hiszpanii są wymownym znakiem żarliwej miłości Boga – stwierdził dziś Benedykt XVI podczas uroczystości kanonizacyjnych w Watykanie. Byli oni założycielami nowych rodzin zakonnych – misyjnej a także podejmujących opiekę nad najuboższymi oraz troszczących się o formację i ewangelizację miejsc pracy. Wszyscy oni żyli na przełomie XIX i XX wieku.

Nawiązując do Ewangelii, mówiącej o przykazaniu miłości Boga i bliźniego Ojciec Święty podkreślił, że podstawowym wymogiem dla każdego chrześcijanina jest obecność Boga w naszym życiu. „Musi on przeniknąć wszystkie warstwy naszego bytu i całkowicie je wypełnić: serce musi o Nim wiedzieć i zgodzić się, aby je dotknął; podobnie jak duszę, naszą wolę i decyzje, a także inteligencję i myślenie” – zaznaczył papież.

Benedykt XVI przypomniał biografie nowych świętych. Mówiąc o założycielu Pobożnego Stowarzyszenia św. Franciszka Ksawerego dla Misji Zagranicznych, bp. Gwidonie Marii Confortim (1865-1931), zaznaczył, że jego życie było naznaczone cierpieniem, a jednak potrafił on przyjmować każdą sytuację w zaufaniu Bożej opatrzności. Jako pierwszy przeżywał to, czego uczył swoich misjonarzy, że doskonałość polega na pełnieniu woli Bożej.

Przypominając św. Alojzego Guanellę (1842-1915), założyciela żeńskiego Zgromadzenia Córek Maryi od Opatrzności i męskiego – Sług Miłosierdzia papież wskazał, iż był on nade wszystko apostołem miłosierdzia. Zachęcił, aby był on wzorem głębokiej i owocnej syntezy działania i kontemplacji.

Natomiast mówiąc o życiu Bonifacji Rodríguez Castro Castro (1837-1905) papież podkreślił jej zaangażowanie w obronę godności ludzkiej pracy, która ma być także świadectwem Ewangelii.

Benedykt XVI zachęcił wiernych, aby przykład nowych świętych był dla współczesnych chrześcijan wzorem w świadczeniu autentycznej miłości Boga i bliźniego. Za: www.deon.pl

**Święty Alojzy Guanella
założyciel guanellianów**

Urodził się 19 grudnia 1842 roku we Fraciscio, niewielkiej wiosce alpejskiej położonej w Dolinie Spluga, na granicy włosko-szwajcarskiej, w tradycyjnej rodzinie góralskiej, gdzie ojciec Wawrzyniec przekazał mu silny charakter, zaś matka Maria wrażliwość i dobroć. Wraz z 12-osobowym rodzeństwem otrzymał od rodziców silną wiarę, zamiłowanie do modlitwy oraz wielką ufność w Opatrzność Bożą.

Jako dziecko był bardzo wrażliwy na ludzkie potrzeby. Razem z siostrą Katarzyną w zabawach i rozmowach snuł swe plany na przyszłość – pragnął zostać apostołem ubogich. 2 kwietnia 1852 roku, w dzień Pierwszej Komunii Świętej, udał się samotnie w góry, aby tam w ciszy modlić się i rozmawiać z Jezusem. Wtedy pojawiła się przed nim jakaś Pani, która mówiąc: „gdy będziesz dorosły, zrobisz to wszystko dla biednych”, ukazała mu przyszłe plany i zadania.

Mając żywo w pamięci te obrazy, kontynuował naukę w szkole podstawowej w Pianazzo. W 1854 roku udał się na dalszą naukę do Kolegium Gallium w Como.

Tutaj otrzymał też gruntowną formację religijną i naukową. Po sześciu latach Kolegium, w 1860 roku, wstąpił do Niższego Seminarium Duchownego. Po dwóch latach filozofii rozpoczął studia teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym Św. Abondiusza w Como.

26 maja 1866 roku został wyświęcony na kapłana w diecezji Como. Pierwsza jego nominacja skierowała go do Prosto. Rok później został mianowany proboszczem w Savogno, gdzie pracował przez prawie 7 lat. Otworzył m.in. szkołę podstawową, wybudował cmentarz, postarał się o utworzenie bezpiecznych pralni dla miejscowych kobiet. Szczególnie jednak interesował się sierotami i dziećmi upośledzonymi. Kolejne jego parafie to Traona, Olmo i Pianello Lario. Tak pracował przez 20 lat.

Napisał około 40 książek i broszur dotyczących życia chrześcijańskiego, wychowania, historii Kościoła oraz biografie świętych. Często odwiedzał św. Jana Bosko, z którym łączyły go przyjacielskie stosunki. Od niego przejął też zamiłowanie do apostołstwa. Jednak w 1886 roku rozpoczął pełną i ostateczną realizację swych życiowych pragnień, odczuwając je jako Wolę Bożą. Otworzył pierwszy Dom Bożej Opatrzności w Como. Od tego czasu nastąpił szybki rozwój jego Dzieła. Wkrótce założył Zgromadzenie Sióstr Córek Maryi Matki Bożej Opatrzności oraz Zgromadzenie Sług Miłości (znane popularnie jako Guanellianie).

Chociaż ks. Guanella miał już ponad 60 lat, ale jak przystało na zahartowanego górala nie było na nim widać oznak zmę-

czenia czy wyczerpania. Piętrzące się trudności mobilizowały go do większego wysiłku. Powtarzał: „Nie mogę przestać pracować dopóki są ubodzy, którym trzeba pomagać, a właściwie działa sam Pan Bóg, a my jesteśmy tylko narzędziem Bożej Opatrności!” W miarę jak wzrastała liczba Córek Maryi Matki Bożej Opatrzności i Sług Miłości powstawały nowe domy w Sondrio, Pavia, Bergamo, a także i w innych prowincjach, jak Veneto na północy Italii, Emilia Romagna i Lazio w środkowej Italii i Kalabrii.

Na północ od Lombardii znajdują się szwajcarskie kantony Ticino i Grigioni. Stamtąd nadeszły prośby o instytuty wychowawcze w duchu miłości bliźniego. Ks. Guanella odpowiedział pozytywnie i wysłał tam swoich kapłanów. W protestanckiej dolinie Bregaglia już od trzech wieków nie było bowiem żadnej kaplicy, ani kapłana katolickiego. Ks. Guanella zbudował tam dwa kościoły i posłał kapłanów, by mieli pieczę duszpasterską nad emigrantami. W Stanach Zjednoczonych, szczególnie wśród włoskich emigrantów, nie brakowało wówczas problemów i potrzeb, którym także należało zaradzić. Zaopatrzony w pismo polecające ze strony Piusa X, w 1912 roku ks. Guanella podjął podróż za Ocean.

Powróciwszy do Italii, znając potrzeby emigrantów, wysłał tam już w 1913 pierwszą grupę zakonnic. Miał on również na uwadze potrzeby Ameryki Południowej, ale śmierć zablokowała te projekty. Zrealizowali je jego następcy. Synowie duchowi ks. Guanelli ruszyli w 1947 roku do Argentyny, Brazylii i Chile. Nieco później do Paragwaju. W roku 1970 Zgromadzenie założyło domy w Hiszpanii i Izraelu. W 1983 roku otworzono pierwszy dom w Meksyku, a w 1986 roku w Indiach, w Nigerii, a następnie na Filipinach. W 1993 roku Kapituła Generalna zdecydowała się na kolejną ekspansję misyjną do Ghany, Republiki Demokratycznej Kongo w Afryce oraz do Gwatemali i Kolumbii w Ameryce Łacińskiej. W 2001 roku otwarto pierwszą wspólnotę w Polsce. W 2009 roku zgromadzenie otwiera pierwszą wspólnotę w Wietnamie.

Obecnie Zgromadzenie Sług Miłości działa w 20 krajach na czterech kontynentach. Jest obecne we Włoszech, Rumunii, Hiszpanii i Szwajcarii, Argentynie, Brazylii, Chile, Kolumbii, Gwatemali, Meksyku, Paragwaju, USA, Ghanie, Nigerii, Republice Demokratycznej Kongo, Izraelu, Indiach, na Filipinach i w Wietnamie. Od 2001 roku guanellianie są również obecni w Polsce, a od 2009 roku w Skawinie koło

Krakowa, gdzie oprócz domu zakonnego mieści się Rodzinny Dom Dziecka „Dar Serca”. Całe Zgromadzenie Sług Miłości liczy 530 osób, wśród których jest 1 biskup, 318 kapłanów, 38 braci zakonnych, 141 kleryków i 32 nowicjuszy. Ks. Alojzy Guanella umarł 24 października 1915 roku, pozostawiając około 40 domów dla potrzebujących, upośledzonych, ludzi starszych i sierot.

Fundamentem duchowości guanelliańskiej jest pewność, że Bóg jest Ojcem, który troszczy się o każdego człowieka jak o swego syna. Człowiek zostaje obdarowywany przez Boga Ojca swymi darami i łaskami, szczególnie jeżeli jest to człowiek słaby, chory i samotny. Duchowość guanelliańska to historia miłości, która w Sercu Jezusa, przebitym na Krzyżu i obecnym w Eucharystii, objawia wzór poświęcenia i troski Boga do człowieka. Tu rodzi się misja guanelliańska: żywe świadectwo miłości Boga do człowieka i miłość do bliźniego na wzór Chrystusa Dobrego Pasterza i Miłosiernego Samarytanina według przykazania: „miłujcie się wzajemnie jak Ja was umiłowałem”.

Opracowanie: OO. Guanellianie

Wiadomości krajowe

Pierwsza rocznica kanonizacji św. Stanisława Kazimierczyka CRL

Dokładnie w połowie października zeszłego 2010 roku bracia i księża z Zakonu Kanonicznego uczestniczyli wspólnie w pielgrzymce do Rzymu, podczas której Ojciec Święty Benedykt XVI kanonizował Polaka, świętego z krakowskiego Kazimierza.

W rok po uroczystościach w Rzymie, w dniu 16 października 2011 roku Kanonicy Regularni Laterańscy obchodzili pierwszą rocznicę kanonizacji Współbrata-świętego Stanisława Kazimierczyka CRL. Mszy Świętej, w krakowskiej Bazylice Bożego Ciała, przewodniczył Ojciec, Opat dr Bernard Sawicki OSB z Tyńca wraz z Księdzem Marianem Szczecina CRL Wizytatorem Polskiej Prowincji Zakonu Kanoników Regularnych Laterańskich oraz współbraćmi i kapłanami z dekanatu kazime-

rowskiego. Homilię wygłosił Ksiądz dr Andrzej Scaंबर referent ds. kanonizacyjnych Archidiecezji Krakowskiej.

W uroczystościach uczestniczyli przedstawiciele wszystkich wspólnot zakonnych z krakowskiego Kazimierza: Ojcowie Augustianie i Pauluini, Bracia Bonifratrzy i Albertyni, Siostry Szarytki, Augustianki i Albertynki oraz nasi drodzy parafianie z parafii Bożego Ciała, w której nieprzerwanie od 1405 roku pracują i posługują współbracia św. Stanisława Kazimierczyka - Kanonicy Regularni Laterańscy.

Za: www.kanonicy.pl

Na Jasnej Górze o misji jezuitów w Europie

Prowincjałowie jezuitów uczestniczący w Częstochowie w Konferencji Prowincjałów Europejskich Towarzystwa Jezusowego modlili się w poniedziałek, 17 października na Jasnej Górze.

„Co roku wszyscy prowincjałowie jezuitów z całej Europy spotykają się w jakimś miejscu, jest to tzw. Konferencja Prowincjałów Europejskich Towarzystwa Jezusowego. Spotykamy się razem, żeby dyskutować o wzajemnej współpracy, o wspólnej misji, którą mamy tu w Europie. W tym roku nasze spotkanie jest tu w Częstochowie, w Centrum Duchowości Ojców Jezu-

itów” – wyjaśnia o. Wojciech Ziółek, prowincjał jezuitów z Krakowa.

Msza św. z udziałem 50 ojców jezuitów – reprezentantów wszystkich prowincji Europy została odprawiona o godz. 17.30 przed Cudownym Obrazem Matki Bożej. Eucharystii celebrowanej w języku angielskim przewodniczył o. Adolfo Nicolás, przełożony generalny Towarzystwa Jezusowego.

Zebranych powitał o. Sebastian Matecki, podprzeor Jasnej Góry. Zaznaczył, że zakon jezuitów ma wielkie zasługi w posłudze dla Kościoła. „Każdy chrześcijanin wie, jak wiele znaczy zakon jezuitów w całym Kościele (...) Dzisiaj przychodzicie właśnie tu, pokłoniliście przed Matką Bożą, tu szukać nowych natchnień, więc życzę, aby przez ten Święty Obraz, przez tą Świętą Ikonę również i na was spływały łaski, odradzały was w waszym posługiwaniu i waszej duchowości ignacjańskiej. Niech Maryja wyprosi u Jezusa błogosławieństwo

dla całej wspólnoty zakonnej i w Europie, ale i na całym świecie” – powiedział o. podprzeor. Za: www.jasnagora.com

„Święty Maksymilian Kolbe – świadek Boga i sługa Chrystusa”

Pod tym hasłem odbyła się w Niepokalanowie ogólnopolska konferencja z racji 70. rocznicy śmierci Męczennika Auschwitz. 21 października br. uroczystego otwarcia konferencji dokonał o. dr Mirosław Bartos, prowincjał franciszkanów z Warszawy. Na temat osoby i dzieła ojca Kolbego wypowiedzieli się m.in.: o. Paulin Sotowski, biblista i autor najnowszej książki poświęconej życiu św. Maksymiliana, o. prof. Stanisław Celestyn Napiórkowski, o. prof. Leon Benigny Dyczewski, o. prof. Grzegorz Bartosik, dr Monika Walus.

Konferencja naukowa była połączona z immatrykulacją nowych studentów Instytutu maryjno-kolbiańskiego UKSW „Kolbium”. Spotkanie zbiegło się z jesiennym zjazdem asystentów kościelnych, prezesów i animatorów Rycerstwa Niepokalanego. Jak podkreślił o. Stanisław Piętka, gwardian niepokalanowskiego klasztoru: „Mistycznym dopełnieniem pierwszego dnia kongresu było wprowadzenie relikwii bł. Jana Pawła II do bazyliki w Niepokalanowie oraz Święta Liturgia, której przewodniczył i homilię wygłosił ks. kard. Kazimierz Nycz, arcybiskup metropolita warszawski”. Tegoroczna ogólnopolska konferencja zatytułowana „Święty Maksymilian Kolbe – świadek Boga i sługa człowieka” ukazała postać tego wielkiego świętego XX wieku w czterech odsłonach: jako sługę prawdy, geniusza mediów katolickich, człowieka Boga oraz Apostoła Chrystusa i Niepokalanego.

Konferencja naukowa zakończyła się w sobotę 22 października. Należy zaznaczyć, że wpisuje się ona w rok przeżywany pod patronatem Założyciela Niepokalanowa – Uchwałą Senatu Rzeczypospolitej Polskiej rok 2011 jest Rokiem Świętego Maksymiliana Marii Kolbego. O. Marek Wódka OFMConv

Inauguracja Podyplomowych Studiów Zespołowej Opieki Duszpasterskiej

Dobre wiadomości dla zespołów opieki w służbie zdrowia i pomocy społecznej w Polsce w dniu św. Łukasza, patrona służby zdrowia – inauguracja Podyplomowych

Studiów Zespołowej Opieki Duszpasterskiej.

W poniedziałek, 10 października 2011 r. w Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Krakowie-Łagiewnikach zostały zainaugurowane Podyplomowe Studia Opieki Duszpasterskiej dla Służby Zdrowia i Pomocy Społecznej. Uroczystej liturgii przewodniczył kard. Stanisław Dziwisz, a słowo Boże wygłosił abp Zygmunt Zimowski, „Minister Zdrowia” z Watykanu. Byli też obecni bp Redrado – Bonifrater, bp Regmunt – odpowiedzialny za duszpasterstwo służby zdrowia przy KEP, Rektor UPJP2, ks. prof. Zuziak i profesorowie tej uczelni, kapelani diecezjalni i zakonni, siostry zakonne i wierni świeccy.

Po wspólnej modlitwie rozpoczęła się międzynarodowa konferencja pod tytułem „Dolentium Hominum. Duchowni i świeccy wobec ludzkiego cierpienia”. Uczestników powitał Prowincjał Bonifratrów, br. Eugeniusz Kret. Wśród wykładowców sympozjum byli hierarchowie Kościoła (abp Zimowski i bp Redrado z Watykanu, br. Tripaldi OH z Rzymu), eksperci różnych dziedzin medycyny i pielęgniarstwa (prof. Szczeklik, prof. Imiela, doc. Krajnik, dr Radziwiłł, dr Krzyżanowski), specjaliści pozamedycznych aspektów opieki i wolontariatu (prof. Binnebesel, dr Krakowiak). Konferencję prowadził dr Krobicki – dyrektor ds. integracji i rozwoju Zakonu Bonifratrów. Wśród wykładowców szczególnie emocjonalne było wystąpienie bp Redrado, bonifratera, nazwanego „ojcem chrestnym” podyplomowych studiów opieki duszpasterskiej im. św. Jana Bożego w Krakowie. (...)

Hierarchowie, wykładowcy i wszyscy uczestnicy międzynarodowej konferencji zgodnie podkreślali, że istnienie tych podyplomowych studiów jest nagłą potrzebą i może stanowić pomoc w realizacji posługi Kościoła wobec chorych i cierpiących. Arcybiskup Zimowski zaprosił pierwszych absolwentów tych studiów do odwiedzenia Papieskiej Rady ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia w Rzymie. Szczegóły na temat studiów, a także wykłady z konferencji są dostępne na stronie: www.bonifratrzy.pl/szkola. (...)

Podręcznikami pomocnymi do przygotowania do tych zadań są: „Dolentium Hominum. Duchowni i świeccy wobec ludzkiego cierpienia” (Kraków 2011), a także podręcznik dla opiekunów nieformalnych w opiece domowej: „Przewlekłe chory w domu” (Gdańsk 2011). Są one dostępne na stronie: www.lubiepomagac.eu Za: InfoSAC 19/10/2011 [23

Kaznodzieja Domu Papieskiego, w wygłosił w Konstancinie rekolekcje dla kapłanów

O. Raniero Cantalamessa OFM Cap., kaznodzieja Domu Papieskiego, w dniach 16-21 października 2011 r. wygłosił w

Centrum Animacji Misyjnej Domu Rekolekcyjnym Księży Pallotyńów w Konstancinie-Jeziornie rekolekcje dla kapłanów.

W rekolekcjach, zorganizowanych dla duchowieństwa archidiecezji warszawskiej oraz pallotyńów obu polskich Prowincji, uczestniczyli również księża z innych diecezji oraz zgromadzeń zakonnych. W dniu 20 października, przeżywających te wyjątkowe ćwiczenia duchowne odwiedził metropolita warszawski ks. Kardynał Kazimierz Nycz.

O. Raniero w swoich niezwykle żywych konferencjach podejmował przede wszystkim tematykę ewangelizacji, życia chrześcijańskiego oraz Eucharystii. Zagadnienie ewangelizacji papieski kaznodzieja przedstawił w formie komentarza do Listu św. Pawła do Rzymian. W liście tym Apostoł narodów daje wykładnię przepowiadania Ewangelii poganom i tym, którzy nie słyszeli o Dobrej Nowinie przyniesionej przez Jezusa. Pierwszym więc krokiem, jaki mają uczynić, aby przyjąć zbawienie jest wyznanie Jezusa jako Pana i Zbawiciela. Wyznanie to i przyjęta sercem wiara daje człowiekowi usprawiedliwienie i pozwala przyjąć z radością nauczanie, przygotowujące do prowadzenia chrześcijańskiego życia.

Nauczanie o życiu chrześcijańskim o. Cantalamessa oparł o analizę hymnu Veni Creator ukazując rolę Ducha Świętego w urzeczywistnieniu życia Jezusa w naszym życiu. Zesłanie Ducha Świętego na Apostołów, a potem przyjęcie Jego samego i Jego darów przez słuchających Słowa Bożego jest momentem rozpoczynającym nową rzeczywistość obecności Boga na ziemi.

Eucharystia natomiast została ukazana, jako ciągle powtarzający się dar życia i śmierci Jezusa. Ci, którzy ją przyjmują są w Niego przemieniani i tworzą jedno Ciało dając Jezusowi sposobność bycia obecnym we wszystkich ludzkich doświadczeniach.

Konferencje głoszone przez o. Cantalamessę zostały zarejestrowane i będą wydane na płycie CD. Rekolekcje kapłańskie w CAM w Konstancinie-Jeziornie to pierwsza wspólna inicjatywa Archidiecezji Warszawskiej oraz Księży Pallotyńów. Na przyszły rok zaplanowana została kolejna

tego rodzaju propozycja (11-15 listopada 2012).
ks. Waldemar Pawlik SAC

Ks. prof. Bogusław Nadolski TCh laureatem nagrody im. Ks. Idziego Radziszewskiego

Wyjątkowym momentem inauguracji roku akademickiego u chrystusowców w Poznaniu było wręczenie, jednemu z najbardziej znanych i cenionych polskich liturgistów, ks. prof. dr. hab. Bogusławowi Nadolskiemu Nagrody im. Księdza Idziego Radziszewskiego za rok 2010.

Nagroda im. Księdza Idziego Radziszewskiego, założyciela i pierwszego Rektora KUL, została uchwalona przez Zarząd Towarzystwa Naukowego KUL 6 kwietnia 1974 r. Jest odąd przyznawana co roku „za wybitne osiągnięcia naukowe w duchu humanizmu chrześcijańskiego”.

„Mając na uwadze bogaty dorobek pisarski ks. prof. Bogusława Nadolskiego, jego wkład w przygotowanie młodej kadry naukowej polskich Uczelni katolickich oraz nienaganną postawę kapłańską w duchu ewangelicznej służby członkowie Wydziału Teologii Towarzystwa Naukowego KUL na zebraniu 13 grudnia 2010 jednogłośnie poparli wniosek o zgłoszenie kandydatury do Nagrody im. ks. Idziego Radziszewskiego za rok 2010. Zarząd TN KUL w pełni zaakceptował tę kandydaturę na posiedzeniu 26 stycznia 2011 roku” – czytamy na stronie Towarzystwa Naukowego KUL.

Przed wręczeniem nagrody głos zabrał ks. prof. dr. hab. Augustyn Eckmann – prezes zarządu Towarzystwa Naukowego KUL. Przedstawił, czym zajmuje się TN KUL oraz zapoznał zgromadzonych z samą Nagrodą im. Ks. Idziego Radziszewskiego. Przypomnił także niektórych laureatów i ogłosił, że 35. z nich jest ks. prof. Bogusław Nadolski. Następnie laudację wygłosił ks. prof. KUL dr. hab. Czesław Krakowiak, kierownik Katedry Teologii Liturgii w Instytucie Teologii Pastoralnej KUL oraz przewodniczący związku polskich liturgistów

Po laudacji obydwaj goście z lubelskiej uczelni wręczeni Nagrodę w postaci statuetki i dyplomu, po czym głos zabrał laureat ks. prof. Bogusław Nadolski. Mówił, że bardzo ucieszyła go ta nagroda i jeszcze bardziej zmobilizowała do pracy, czego efektem będzie kolejna książka, która na

dniach się ukaże. Ks. Nadolski dziękował także wszystkim, którzy go wspierali i pomagali na różny sposób w jego karierze naukowej. Szczególne podziękowania skierował do współbraci chrystusowców – księży prowincjałów i innych szczególnie tych pracujących za granicą. Podkreślił, że dzięki ich życzliwości i pomocy miał możliwość poznać wiele zachodnich ośrodków naukowych, a także wzbogacić swoją liturgiczną bibliotekę w książki w Polsce właściwie nieosiągalne.

Ks. prof. Nadolskiemu serdecznie gratulujemy i życzymy zdrowia i sił oraz wielu naukowych sukcesów i publikacji.

Wiecej na: www.chrystusowcy.pl

Jubileusz 25-lecia saletyńskiego seminarium

Dnia 19 października 2011 roku w Wyższym Seminarium Duchownym Zgromadzenia Księży Misjonarzy Saletynów w Krakowie odbyła się podwójna uroczystość: inauguracji roku akademickiego oraz jubileuszu 25-lecia otwarcia i poświęcenia domu formacyjnego przy ul. Koszalińskiej.

Świętowanie rozpoczął rektor WSD ks. Jan Kijek MS, który przywitał wszystkich obecnych, przybliżając krótko historię powstania seminarium. Później zgromadzeni wysłuchali wykładu inauguracyjnego ks. prof. UPJPII dr. hab. Andrzeja Witko pt. *Obraz Bożego Miłosierdzia – dar i zobowiązanie*.

Następnie odbyła się uroczysta Eucharystia pod przewodnictwem rektora Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łągownikach – bp. Jana Zająca. Mszę św. koncelebrowało ponad dwudziestu kapłanów na czele z prowincjałem – ks. Władysławem Pasiutem MS z Warszawy. Na samym początku bp Jan Zając dokonał poświęcenia obrazu bł. Jana Pawła II, znaku i zobowiązania do pogłębionego studium tego duchowego programu i dziedzictwa, które zostawił Papież z Polski.

Na zakończenie Eucharystii przełożony prowincjalny ks. Władysław Paisut MS podziękował raz jeszcze zebrany za obecność, podkreślając jak bardzo ważną rolę pełniło i pełni saletyńskie seminarium w życiu Prowincji i Kościoła Krakowskiego. Na przestrzeni 25 lat zostało wyświęconych 175 kapłanów, misjonarzy saletynów – zauważył z Ksiądz Prowincjał. To okazja do dziękczynienia za dar powołań. Później wszyscy udali się na wspólną agapę do seminaryjnego refektarza.

Trochę historii... W roku 1967 saletyni z inicjatywy ks. Tadeusza Bąka MS, ówczesnego ekonomy prowincjalnego, kupili od pana Konstantego Miszkurki dom parterowy w surowym stanie. Pierwszym saletynem, który w tym domu zamieszkał był ks. Tadeusz Bąk MS. W dniu 30 września 1972 roku Rada prowincjalna zdecydowała o adaptacji tego domu na dom zakonny wg przygotowanych planów. W latach później-

szych powiększono go przez dobudowanie piętra i kaplicy domowej.

Dziela rozbudowy domu i budowy kaplicy dokonał w latach 1974-1979 ks. Czesław Hałgas MS sr. Najpierw w roku 1979 dokonano wystroju wnętrza kaplicy, następnie dnia 12 lutego 1980 roku Kuria Metropolitalna w Krakowie wyraziła zgodę na otwarcie domu zakonnego przy ul. Koszalińskiej, a dnia 12 sierpnia tegoż roku kard. Franciszek Macharski erygował kaplicę pw. Matki Bożej Saletyńskiej, otwierając przy niej punkt katechetyczny dla dzieci i młodzieży.

Od dnia 1 października 1981 roku w domu zakonnym przy ul. Koszalińskiej zamieszkała grupa kleryków, którzy nie mogli się pomieścić w domu seminaryjnym w Krakowie przy ul. Wiślniej 11. Od tej chwili placówka ta służyła również, jako drugi dom formacyjny dla kleryków.

W dniu 1 marca 1983 roku, metropolita krakowski, kard. Franciszek Macharski erygował parafię Matki Bożej Saletyńskiej z obowiązkiem wybudowania nowego kościoła. Budowę kościoła rozpoczęto na zakupionym placu przy ul. Cegielniana 43 – 2 maja 1985 roku. Do 14 listopada 1986 roku parafia korzystała z kaplicy zakonnej przy ul. Koszalińskiej12.

W latach 1982-1985 wybudowano dwupiętrowy budynek wg projektu pana inż. architekta Wacława Stefańskiego, który połączono z istniejącym już domem zakonnym. W nim to w dniu 1 października 1985 roku Rada prowincjalna zorganizowała WSD Zgromadzenia Księży Misjonarzy Saletynów. Jego uroczystego otwarcia i poświęcenia dokonał w dniu 23 września 1986 roku kard. Franciszek Macharski, metropolita krakowski. Ks. Piotr Szweda MS.

Za: www.saletyni.pl

Oratorium o św. Maksymilianie

Dla uczczenia 70-letniej rocznicy męczeńskiej śmierci św. Maksymiliana młodzież z Niepokalanowa wraz z zespołem „Miriam” pod kierunkiem o. Andrzeja Sasiadka przygotowała Oratorium o św. Maksymilianie. W dniu 21. października tego roku widowisko zostało pokazane uczestnikom dwudniowej Ogólnopolskiej Konferencji „Św. Maksymilian Maria Kolbe – Świadek Boga i sługa człowieka”.

To piękne przedstawienie w formie słowo-muzycznej obejrzeni wykładowcy i studenci "Kolbianum" i Wydziału Dziennikarstwa UKSW z Warszawy, KUL z Lublina, klerycy WSD OO. Franciszkanów w Łodzi-Lagiewnikach, prezesi i animatorzy wspólnot MI – Rycerstwa Niepokalanej, osoby zaangażowane w krzewienie kultu św. Maksymiliana.

Oratorium składa się z dwunastu utworów opowiadających o życiu świętego oraz prezentacji multimedialnej. Słuchając historii życia i śmierci o. Maksymiliana widz ogląda przesuwające się fotografie i obrazy z dzieciństwa, młodości, działalności zakonnej i misyjnej o. Maksymiliana, gehennę obozu Auschwitz i wreszcie

heroiczną ofiarę dobrowolnej śmierci franciszkanina za kolegę obozowego Franciszka Gajownicza.

Dynamiczna muzyka, zaangażowanie emocjonalne wykonawców i ciekawe efekty świetlne i multimedialne powodują wyrazisty i bardzo dobry odbiór religijnego przesłania oratorium o św. Maksymilianie. Premiera Oratorium miała miejsce 11 czerwca 2011 w Sali św. Bonawentury w Niepokalanowie. *Anna Dziemska*

PRZYPOMINAMY O ZAPROSIENIU DO WSPÓLREDAGOWANIA PORTALU WWW.ZYCIEZAKONNE.PL KTÓRY OD 12 PAŹDZIERNIKA FUNKCJONUJE W NOWEJ FORMULE GRAFICZNEJ.

Wiadomości zagraniczne

Wielkie święto ubogiej zakonnicy

Dzień ogłoszenia Matki Teresy z Kalkuty błogosławioną obchodzony jest w Albanii wyjątkowo uroczysto. Rząd Republiki Albańskiej ogłosił dzień 19 października świętem narodowym i od kilku lat odbywają się w tym dniu różne uroczystości państwowe.

W tegorocznych obchodach Dnia Matki Teresy wzięła udział również ponad 30-osobowa grupa młodzieży z parafii Bilaj. W południe wszyscy wybrali się na lotnisko, które nosi imię Błogosławionej. Tam, przy głównej drodze stoi postument Matki Teresy. Po krótkiej katechezie był czas na modlitwę, a następnie złożono kwiaty u stóp pomnika oraz zapalone świece. Był to bardzo ważny gest, gdyż Albania jako państwo wielowyznaniowe nie traktuje osoby Matki Teresy jako katolickiej błogosławionej, ale jako bohatera narodowego. Wszelkie obchody tego święta pozbawione są katolickich i religijnych odniesień. Nawet pomnik przy porcie lotniczym pozbawiony jest krzyża, który Misjonarki Miłości zawsze noszą na swym sari.

Kolejnym punktem programu była wizyta w domu sióstr Matki Teresy w Tiranie. Młodzież miała okazję obejrzyć wystawę przybliżającą postać i historię życia albańskiej Błogosławionej. Podczas Eucharystii odprawianej w kaplicy domowej sióstr dziękowano Bogu za dar powołania z ziemi

albańskiej tak niezwyklej osoby. Po oddaniu czci relikwiom Błogosławionej Teresy, dzieci przygotowały kartki z życzeniami dla sióstr i dla pozostających pod ich opieką mieszkanki domu opieki. Ostatnim punktem programu był występ duetu artystycznego ze Szkodry. Było to radosne przedstawienie przeplatane tekstami Matki Teresy i tradycyjnymi albańskimi piosenkami ludowymi. Po dniu pełnym wrażeń i radosnego świętowania wszyscy ze śpiewem na ustach wrócili do domów. Za: www.salwatorianie.pl

50-lecie święceń biskupich salezjanina bpa Andrija Sapelaka

W piątek, 14 października, bp Andrij Sapelak, salezjanin, "patriarcha" ukraińskich salezjanów, obchodził 50. rocznicę sakry biskupiej. W uroczystej Mszy św. uczestniczyli przedstawiciele wszystkich gąłęzi lokalnej Rodziny Salezjańskiej, którym przewodził Inspektor Okręgu Wschodniego, ks. Giuseppe Pellizzari.

Uroczysta Eucharystia została odprawiona w kościele salezjańskim we Lwowie w dniu patronalnego święta "Santa Maria del Patrocinio", będącego odpowiednikiem bizantyjskim salezjańskiego święta Wspomóżycielki. Przewodniczył jej sam jubilat, a koncelebrował biskup ukraińskiego Kościoła greckokatolickiego, bp Yosyf Milan, pomocniczy biskup Kijowa.

Bp Sapelak, liczący 92 lata, emerytowany biskup Eparchii obrządku bizantyjsko-ukraińskiego w Argentynie, chciał uczcić swój jubileusz w sercu salezjańskiej obecności salezjanów ukraińskich – na placówce we Lwowie, do której wielkiego rozwoju przyczynił się w latach 90-tych, zakładając parafię salezjańską pw. Matki Bożej („Pokrow”) – pierwszy dom salezjański w postsowieckiej Ukrainie. (...)

Biskup Sapelak, urodzony 13 grudnia 1919 r. w Ryszkowej Woli, w Polsce, po ukoń-

czeniu trzyletniej nauki w przemyskim gimnazjum, w 1937 r. wyjechał z pięcioma innymi chłopcami do Włoch. Po studiach, które odbył w Turynie, został wyświęcony na kapłana 29 czerwca 1949 r. W 1951 r. został mianowany dyrektorem Ukraińskiego Małego Seminarium we Francji, a następnie we Włoszech.

Został wyświęcony na biskupa 15 października 1961 r. w Bazylice św. Piotra w Rzymie i mianowany Administratorem Apostolskim dla wiernych obrządku bizantyjsko-ukraińskiego w Argentynie; urząd ten sprawował do 1997 r. W 2001 r. powrócił na Ukrainę, do Werchnidniprowska, gdzie założył małą parafię i oratorium. Jest autorem licznych publikacji w języku ukraińskim i hiszpańskim, a także jednym z niewielu żyjących biskupów, którzy uczestniczyli w Soborze Watykańskim II.

Za: www.infoans.org

Rekolekcje Rodziny franciszkańskiej

Na górze Alwernii, gdzie św. Franciszek otrzymał stygmaty, miało miejsce spotkanie Zarządów Generalnych Pierwszego Zakonu Franciszkańskiego oraz Trzeciego Zakonu Regularnego św. Franciszka (TOR). Od 5 do 8 października trwali na wspólnej modlitwie oraz wysłuchali rekolekcji prowadzonych przez br. Giacomo

Bini OFM. Franciszkanin poruszył temat życia konsekrowanego, jego misji i tożsamości oraz potrzeby otwartości na nowe wyzwania: odnowę struktur i gotowość na prowadzenie przez Ducha Pańskiego. „Powołanie franciszkańskie – powiedział br. Giacomo – nie może utracić swego charakteru prorockiego i świeżości natchnienia ewangelicznego”.

Wraz z Ministrami Generalnymi byli obecni Definitory oraz Sekretarze Generalni. Klimat braterstwa przeplatały chwile modlitwy, refleksji i milczenia. Piękno świętej góry i świadomość dotykania miejsc tak drogich Biedaczynie z Asyżu, inspirowały do modlitwy i wzajemnego dzielenia się. Miejscowa wspólnota braci, grupa pustelników, zamieszkująca część klasztoru, oraz nowicjusze okazali wiele życzliwości w braterskim przyjęciu prawie 40-osobowej grupy braci. Jak mówią uczestnicy: „doświadczenie bycia razem wzmocniło nasze wzajemne relacje, ukazało bogactwo i różnorodność charyzmatu jaki otrzymaliśmy od Św. Franciszka i to wszystko jeszcze raz napełniło nas zapalem do służby Kościołowi i światu jako bracia mniejsi”.

Za: www.kapucyni.pl

90 lat polskiej parafii w Bruay La Buissière

„Te Deum laudamus, Te Dominum confitemur...” po raz kolejny w tym roku zabrzmiał ten hymn w polskiej kaplicy Najświętszego Serca Jezusowego w Bruay La Buissière.

Minęło już ponad 90 lat, od chwili, kiedy nasi Rodacy przybywali do wielu miejscowości północnej Francji i podejmowali pracę w tamtejszych kopalniach i innych zakładach pracy; to już 90 lat, jak Polacy, którzy osiedlili się w Bruay, Houdain, Haillicourt i Divion mają swojego duszpasterza – polskiego kapłana, (od bardzo wielu lat jest to chrystusowiec) i „własną parafię” z odrębnymi księgami metrykalnymi; właśnie mija 90 lat: tak wiele, a zdaje się, że tak niedawno wszystko się zaczynało.

Na uroczystą dziękczynną Mszę Świętą, koncelebrowaną przez 20 kapłanów, której przewodniczył ks. Tomasz Sielicki, przełożony generalny Towarzystwa Chrystusowego dla Polonii Zagranicznej, przybyli licznie potomkowie tych, którzy rozpoczęli budowanie tej wspólnoty, by dziękować za miniony czas (...)

Przy Ołtarzu Pańskim nie zabrakło tych, którzy pracowali w parafii-jubilatce; tych, którzy w tej parafii wzrastali i których powołanie tu się zrodziło; przybyli duszpasterze z sąsiednich wspólnot, jak i wielu chrystusowców – współbraci miejscowych duszpasterzy, ks. proboszcza Jana Kałuży i ks. Tomasza Mikulaka. W tym gronie zauważyć należy ks. Jana Ciągłę, prowincjała chrystusowców we Francji i Hiszpanii. Trzeba także wspomnieć o obecności sióstr zakonnych: pomagających w duszpasterstwie Sióstr Felicjanek, s. M. Czesławy i s. M. Lucjany, jak i delegacji Sióstr Sercanek z pobliskiego Fouquières-les-Béthune.

Okolicznościowe kazanie wygłosił ks. infułat Stanisław Jeż, rektor Polskiej Misji Katolickiej we Francji, w którym przypomniał piękne dziedzictwo pokoleń gromadzących się we wszystkich kaplicach należących do parafii w Bruay. To przypomnienie staje się dla obecnego pokolenia zadaniem, by owo polskie i katolickie dziedzictwo zanieść kolejnym generacjom, byśmy my, jak i nasi następcy potrafili właściwie świętować Dzień Pański, potrafili oddać Bogu to, co należy do Boga.

Grupa dawnego KSMP i dzieci katechizmowych w polskich strojach ludowych, młodzież przygotowująca się do bierzmowania, połączone schole parafialne i organistów, stowarzyszenia i organizacje działające przy parafii ze swoimi pocztami sztandarowymi, katechetki, jak i wszyscy zgromadzeni na jubileuszowej dziękczynnej liturgii, otrzymujemy nietłatą misję do wypełnienia: przekazywać dalej cały dorobek minionych pokoleń budujących wspólnotę polską w Bruay-Houdain-Haillicourt-Divion; aby ci, co po nas przyjdą mogli również wyśpiewać Bogu uroczyste „Magnificat” i „Te Deum” w kolejne rocznice istnienia naszej parafii.

Wiecej na: www.chrystusowcy.pl

Chorwacja: pośród sporu z benedyktynami episkopat zapewnił Papieża o lojalności

Episkopat Chorwacji zapewnił o pełnym posłuszeństwie względem Papieża. Biskupi uznali, że taki publiczny akt lojalności jest niezbędny w kontekście sporu między chorwacką diecezją Poreč i Pula w Istrii i włoskim opactwem benedyktynów z Praglii. Przypomnijmy, że Stolica Apostolska podjęła się tu roli rozjemcy, nakazując chorwackiej diecezji zwrócić dawny majątek opactwa, który w 1948 r. został zagrabiony benedyktynom, a po upadku komunizmu przekazany lokalnej diecezji.

Sporowi towarzyszyły bardzo ożywione polemiki we włoskiej i chorwackiej prasie. Sugerowano nawet, że werdykt Stolicy Apostolskiej ma służyć italianizacji Chorwacji. Decyzji Watykanu nie przyjął miejscowy biskup Ivan Milovan, w związku z czym w poniedziałek Papież mianował do diecezji Poreč i Pula biskupa koadiutora

(Dražena Kutlešę). Pośród tego zamieszania episkopat Chorwacji postanowił w sposób jednoznaczny zapewnić Papieża o swym szacunku i posłuszeństwie. Biskupi przypominają też wiernym, że Watykan podejmując decyzję o zwrocie majątku benedyktynom miał na względzie poszanowanie prawdy i sprawiedliwości

Za: **Radio Watykańskie**

Konsekracja kościoła redemptorystów w Grodnie

W sobotę 15 października odbyła się uroczystość konsekracji nowego kościoła p.w. Najświętszego Odkupiciela, prowadzonego przez redemptorystów w Grodnie na Dziewiatówce.

Aktu konsekracji dokonał ordynariusz diecezji grodzieńskiej ks. bp Alexander Kaszkiewicz. W uroczystości udział wzięli dostojni goście: archimandryta kościoła greckokatolickiego na Białorusi Sergiusz Gajek, przełożony Prowincji Warszawskiej Redemptorystów o. Janusz Sok, redemptoryści z zagranicy, współbracia pracujący w Grodnie i w innych placówkach na Białorusi, konsul generalny RP w Grodnie Andrzej Chodkiewicz, wielu kapłanów diecezjalnych i zakonnych, siostry zakonne i licznie zebrani parafianie.

Ks. biskup Kaszkiewicz w homilii podkreślił znaczenie świątyni w życiu wiernych i wyraził radość z tego, że na Białorusi mogą powstawać nowe kościoły. Podziękował też redemptorystom za ich wysiłki i prace, które doprowadziły do konsekracji świątyni. W uroczystości wzięło udział ok. 4 tys. wiernych.

Historia pobytu redemptorystów w Grodnie sięga początków lat 90-tych XX wieku. Wówczas rozpoczęły się starania o założenie w tym mieście nowej placówki redemptorystów. W 1993 roku na Dziewiatówce powstaje nowa parafia p.w. Najświętszego Odkupiciela, mimo że wokół tego miejsca było wtedy szczerze pole. Pierwszym proboszczem tej parafii został o. Jan Zubel, który poczynił starania o teren pod budowę kościoła i przygotowanie jego planów architektonicznych. W 1994 roku zbudowano małą tymczasową kaplicę, w której do grudnia 2009 roku były sprawowane wszystkie nabożeństwa. Budowa nowego kościoła rozpoczęła się w 1996 roku dzięki staraniom o. Waldemara Słoty, kolejnego proboszcza. Prace przy wykończeniu kościoła i jego wystroju kontynuowali kolejni proboszczowie: o. Józef

Gęza i o. Stanisław Staniewski, pochodzący z Grodna.

Kościół pw. Najświętszego Odkupiciela znajduje się obecnie w centrum nowego osiedla, pośród wielopiętrowych bloków mieszkalnych, co świadczy o rozwoju miasta. Jest on pięknie wyposażony, posiada piękny wystrój prezbiterium, stacje drogi krzyżowej, konfesjonały, ławki. Przy kościele jest też dom katechetyczny, w którym odbywa się katecheza i spotkania licznych grup duszpasterskich. O. Sylwester Cabała CSsR. Za: www.redemptor.pl

Wyróżnienie Premio Internacio na „Reina Sofia” dla o. Piotra Nawrota SVD

O. Piotr Nawrot SVD, decyzją jury VII Premio Internacional „Reina Sofia” z dnia 26 września br. w Madrycie, otrzymał wyróżnienie za całokształt swej pracy

włożonej w odzyskanie, utrwalenie i propagowanie muzyki Indian Chiquitos i Moxos, oraz za organizację i prowadzenie artystyczne Festival Internacional de Musica Renacentista y Barroca Americana – Misiones Jesuicas de Chiquitos (Bolivia).

O. Piotr Nawrot pochodzi z Poznania, jest profesorem historii misji i muzyki kościelnej Wydziału Teologicznego UAM oraz profesorem chóru gregoriańskiego i klasy organów w Konserwatorium Muzycznym w La Paz w Boliwii. W 1974 r. wstąpił do Zgromadzenia Misjonarzy Werbistów. Po święceniach kapłańskich wyjechał na misje do Paragwaju. Następnie studiował muzykologię w Stanach Zjednoczonych i obronił doktorat na podstawie pracy: „Muzyka nieszpórów w redukcjach paragwajskich”. Od przeszło 20 lat pracuje w Boliwii, gdzie zajmuje się rekonstrukcją oraz popularyzacją tzw. muzyki baroku misyjnego, pochodzącej z dawnych redukcji jezuickich na terenie współczesnej Boliwii. Jest też dyrektorem artystycznym wspomnianego wyżej Festiwalu Muzyki w Santa Cruz. Publikuje i wykłada w wielu uczelniach świata Za: www.werbiści.pl

Najlepsze piwo świata źródłem dochodów na remont opactwa trapistów w Belgii

Przekazujemy ciekawą informację o określonym jako najlepsze na świecie piwie trapistów z belgijskiego opactwa trapistów z Westvleteren. Do tej pory było ono dostępne tylko w klasztorze, po uprzedniej rezerwacji – zazwyczaj z dużym wyprzedzeniem.

Od 3 listopada, chcąc zarobić na remont klasztoru, trapiści zdecydowali się wejść z nim do sieci handlowej Colruyt. Przewidziane jest rozprowadzenie 93 tys. kartonów zawierających 6 butelek tego napoju. W tę akcję wspomagającą remont starego klasztoru włączają się także trzy belgijskie dzienniki - Knack, Le Vif oraz De Standard. Wspólnota rozważa podjęcie podobnej akcji w przyszłym roku, tym razem poza granicami Belgii. Br. Bernard OSB

Witryna Tygodnia

NOWA STRONA INTERNETOWA PASJONISTÓW

Drodzy Współbracia i Przyjaciele z dumą prezentujemy nową stronę internetową naszej prowincji pod wezwaniem Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny. Po dłuższym czasie problemów z aktualizacjami i edycją strony postanowiliśmy przenieść się pod inny adres i kompletnie przebudować i zaktualizować to co zawiera nasza internetowa wizytówka.

Mamy nadzieję, że prezentowane treści i nowa forma przypadną wam do gustu.

Ponieważ strona ta jest nadal w fazie rozbudowy prosimy o wszystkie uwagi na temat jej działania i ewentualnych problemów czy błędów. Swoje spostrzeżenia można przysłać do administratora strony o. Łukasza przez formularz kontaktowy w zakładce kontakt (na stronie OO. Pasjonistów – przyp. redakcji)

www.passio.info.pl

ŚP. O. ADALBERT DE VOGÜÉ (1924-2011) OSB

Urodził się 2 XII 1924 r. w Paryżu. W roku 1944 wstąpił do benedyktyńskiego opactwa la Pierre-qui-Vire (Burgundia). Po wstępnej formacji w klasztorze kontynuował studia specjalistyczne w Paryżu, uwieńczone w 1959 roku doktoratem w zakresie patrologii. Dwa lata później na jego podstawie wydał książkę *La communauté et l'abbé dans la règle de saint Benoît*, która następnie doczekała się tłumaczeń na wiele języków. Przez wiele lat był profesorem w Papieskim Ateneum Świętego Anzelma w Rzymie.

Niemal całe swoje życie poświęcił niestrudzonej pracy nad tradycją, piśmiennictwem i duchowością monastyczną późnego antyku i wczesnego średniowiecza. Za-

owocowało to szeregiem publikacji, wśród których znajdziemy zarówno wydania krytyczne tekstów źródłowych w serii *Sources Chrétiennes* (jak choćby najstarsze reguły galijskie i leryńskie, pisma monastyczne św. Cezarego z Arles, *Reguła Mistrza*), przekłady i komentarze, w tym kilkutomowy komentarz do *Reguły* św. Benedykta, czy wiele studiów, artykułów oraz haseł w słownikach i encyklopediach.

Największym jednak jego dziełem - *opus vitae* - była historia literacka monastycyzmu (*Histoire littéraire du mouvement monastique dans l'antiquité*), na którą złożyło się 12 tomów (publikowanych w latach 1991-2008). Ojciec Adalbert zawarł w niej analizę wszystkich łacińskich dzieł

pisanych przez mnichów i o mnichach, poczynając od *Żywota* św. Antoniego, aż do *Concordia Regularum* Benedykta z Aniane. Jego zamiarem było również opracowanie podobnej historii dla dzieł monastycznych pisanych po grecku.

Przez ostatnie lata żył jako pustelnik w pobliżu opactwa. 13 X 2011 nie zjawił się na oficjum Nieszporów, ani na kolacji. Po długich poszukiwaniach odnaleziono 21 X jego martwe ciało w lesie, nieopodal klasztoru. *Requiescat in pace.*

O. Bernard Sawicki OSB